

en Aarrække i væsentlig Grad ved den formelle Omstændighed, at der var faa Selvangivelser, og man kilede derfor paa med Undersøgelse og Forhøjelse af Landboernes Ansættelser, og herom vidner bl. a. den 5 Aar gamle Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen adskillige Gange har oplæst her i Salen. Dertil kom, at Landsovdrskatteraadet ogsaa var noget imponeret af dette, som man mente, meget skolede Skattevæsen her i København; efter Hr. Skoleinspektør P. J. Pedersens Udtalelse skal det endogsaa have haft en folkeopdragende Betydning. Det varede derfor længe, inden man overhovedet begyndte at røre ved Skatteansættelserne her i København, og da man endelig gjorde det, var det ikke, fordi man paa Forhaand havde Tro til, at der var noget synderligt at rette, men for at det ikke vedblivende skulde kunne siges med Rette, at Landsoverskatteraadet kun beskæftigede sig med Landboernes Skatteansættelser; det havde nemlig været Tilfældet i adskillige Aar. Da vi saa uden personligt Kendskab foretog nogle Undersøgelser her i København, viste det sig at det gav Penge i langt større Udstrækning, end vi havde haft Anelse om; og derfor er det, jeg siger, at medens Fejlene maaske kan repræsentere Hundreder af Kroner paa Landet, kan de sandsynligvis med samme Lethed repræsentere Tusinder af Kroner her i København. Dette er ingen Bebrejdelse mod det Skattevæsen, man har her; det er noget, der er ganske naturligt, hvor Skatteligningsmyndighederne staa uden personligt Kendskab til Skatteyderne. Jeg skal gerne indrømme, at man her i Hovedstaden sædvanlig gaar skrappe frem overfor dem, der ikke foretager Selvangivelse, og derigennem har faaet Selvangivelsernes Tal saaledes op, at det opgives til 93 à 94 pCt. Men jeg drister mig til at paastaa, at selv om der sker Selvangivelse, og Indkomsten ligger oppe i et saadant Niveau — skal vi sige paa 10 000—15 000 Kr., det er ikke nogle faa Tusinde, det drejer sig om her —, at man kan leve pænt og rundeligt, saa kan Skattevæsenet ikke vide, om denne Indkomst alligevel ikke er 5 000 eller 10 000 Kr. højere. Det er derfor, jeg vil advare noget imod, at man tillægger denne formelle Ting, Tallet for Selvangivelser, for stor Betydning.

Naar der nu er udtalt Ønske om, at man for at bringe dette Tal højere op — og lad mig tilføje, naturligvis ogsaa for at faa Statens Indtægt højere op — skulde

paalægge alle Bogføringspligt, maa jeg fraaede en saadan Bestemmelse. Regnskabsførelsen ude paa Landet er i en glædelig Udvikling, men jeg tror, at hvis man kom med en saadan Tvangsbestemmelse, vilde det kun virke svækkende paa den Lyst og Interesse, der frivilligt er vokset op, en Interesse, der naturligvis knytter sig ogsaa til andre Ting end det skattemæssige, men ogsaa til den Omstændighed, at Bogføring kan blive nødvendig skattemæssig set for at godtgøre, at ens Indkomst ikke er højere, end man paastaar, og for at dække sig imod en skønsmæssig Ansættelse. Denne Regnskabsføringspligt maatte formentlig gælde alle saavel i By som paa Land, men jeg tror i hvert Fald, det er en uheldig Vej at betrede; jeg tror, man skal lade Regnskabsføringen udvikle sig ad den Vej, den nu er inde paa.

Det ærede Medlem Hr. Wilmanns Udtalelse om de Midler, han ønskede bragt i Anvendelse overfor de unge Skatteydere, takker jeg for, og den højtærede Finansminister har jo ogsaa erklæret sig villig til at forhandle om dette Spørgsmaal.

Jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, der fortalte en Anekdote om de høje og de lave Skatteprocenter, om, hvorledes man i et Sogneraad havde forhandlet om, at der aldeles ingen Nødvendighed var for at faa Indkomsterne højt op, thi naar de ikke kom saa højt op, blev jo Skatteprocenten tilsvarende højere. Dette er et Faktum, men om man deraf kan slutte, at det netop er dette Faktum, der er Skyld i, at Skatteprocenterne er saa usædvanlig høje i Byerne, det skal jeg ganske henstille.

Saa er der, vistaf det ærede Medlem Hr. Rode, udtalt Ønske om, at Forstaaelsen af Ansættelsernes Rigtighed i Byerne for Landets Vedkommende og paa Landet for Byernes Vedkommende maatte brede sig, og at vi ikke gensidig skulde mistænke hinanden for at snyde os fra at betale vor Andel i Skatten. Dette Ønske deler jeg, og naar det ærede Medlem Hr. Wilmann udtalte, at han syntes, Landboerne maatte være interesserede i at frigøre sig for Beskyldningerne i saa Henseende, maa jeg sige, at jeg deler ogsaa dette Ønske. Jeg ved dog ikke rigtig noget Middelt til at frigøre sig for saadanne Beskyldninger, derimod tror jeg nok, der kunde være Midler til at frigøre sig for Rigtigheden af disse Beskyldninger.

Naar det synes uforstaaeligt for Hovedstadens Beboere, at Gaardmændenes Indkomst kun skulde være 4 400 Kr., naar de